

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

## Шлях постійного вдосконалення

Старійшина Ларрі Р. Лоуренс,  
президент Східноєвропейської території

**У** нас вдома на стіні висить наш улюблений вислів, де сказано: “Життя—це мандрівка додому”. Коли б я не читав ці слова, мені згадується мета нашого перебування на цій землі. Ми прийшли для того, щоб навчатися, вдосконалюватися і стати більш святими, як наші Небесні Батьки, щоб ми могли повернутися додому гідними жити з Ними знову.

Шлях учнівства нелегкий. Це шлях постійного вдосконалення. Протягом нашої подорожі цим прямим і вузьким шляхом дух постійно спонукає нас ставати кращими і підніматися вище. Святий Дух дійсно є чудовим супровідником. Якщо ми смиренні, він буквально візьме нас за руку і дасть відповіді на наші молитви, і поведе нас додому.

Я б хотів поговорити про те, наскільки важливо бути достатньо смиренними, щоб просити Господа направляти нас на цьому шляху. Нам слід ставити складні запитання, наприклад, такі: “Як я можу вдосконалити своє життя? Що мені слід змінити? Яка моя слабкість потребує зміцнення?

Що заважає моему розвитку?”

Згадаймо історію з Нового Заповіту про багатого молодого правителя. Це був праведний юнак, який вже виконував 10 заповідей, але хотів стати більш святим і навіть кращим учнем. Коли він зустрів Спасителя, він запитав: “Чого ще бракує мені?” (Матвій 19:20). Ісус відповів чесно, давши пораду, яка стосувалася лише багатого юнака. Він сказав йому продати усе майно, віддати гроші бідним, прийти і йти за Ним (див. Матвій 19:21). Юнак був вражений, він просто не міг віддати своє багатство. Він був достатньо смирним, щоб запитати Господа, але мав недостатньо віри, щоб виконати цю пораду. Ми маємо бажати діяти, коли отримуємо відповідь, бо в іншому випадку не будемо отримувати відповіді.

Я знаю сестру, яка була досить смиренною, щоб запитати Господа: “Що не дає мені розвиватися?” Для неї відповідь прийшла негайно: “Не скаржся”. Інша молода сестра поставила те саме запитання і Дух відповів: “Не переривай



*Старійшина  
Ларрі Р.  
Лоуренс,  
президент  
Східноєвропей-  
ської території.*

людей, коли вони розмовляють”. Святий Дух дійсно дає індивідуальні поради.

Один юнак, який, здавалося, ніяк не міг знайти для себе гідну дівчину, поставив Господу наступне запитання: “Що заважає мені бути гідним чоловіком?” У відповідь він дізнався, що йому слід було припинити вживати грубі сленгові слова, які стали для нього звичними.

Мій досвід свідчить, що якщо ми дійсно бажаємо дізнатися, у чому нам слід вдосконалитися, Господь відповідь нам. Це є чудовою перевагою дару Святого Духа. Він абсолютно чесний напарник. Часто він скаже вам таке, на що у жодної людини не вистачить сміливості.

Нефій навчав свій народ під час свого останнього звернення до них: “Бо ось, знову

я кажу вам, якщо ви ввійдете цим шляхом, і отримаєте Святого Духа, це покаже вам усе, що вам слід робити” (2 Нефій 32:5).

Я б хотів запропонувати кожному з вас сьогодні під час вечірньої молитви виконати невелику вправу. Смиренно поставте Господу наступне запитання, і хоча б 60 секунд прислухайтеся до відповіді: “Що заважає мені розвиватися і ставати більш святим?” Іншими словами: “Чого ще бракує мені?”—Я обіцяю, якщо ви зробите це смиренно і сумлінно, відповідь духа буде сильною і впевненою.

Якщо ми не зробимо це пріоритетом нашого життя, якщо ми не будемо ставити ці складні запитання, якщо ми не будемо витрачати час і зусилля, щоб стати святими, ми не отримаємо найголовнішого духовного досвіду, який Бог хоче нам дати. Старійшина Ніл А. Максвелл сказав: “Легше вірити у вічний розвиток, ніж намагатися вдосконалюватися щодня”.

Я молюся про те, щоб щоденне вдосконалення стало частиною вашої мандрівки додому, коли ви дозволятимете Святому Духу вести вас додому.

Я свідчу, що нас веде любляче і всезнаюче Божество. Наш Батько Небесний дійсно чує наші молитви. Спаситель відповідь на них з урахуванням наших особливостей. І Святий Дух є напарником, якому ми можемо довіряти. ■

## Нові покликання

**Грегорі Шерман Брінтон**, 61, та Саллі Петерсон Брінтон, були покликані з приходу Федерал Хейтс, колу Еміґрейшен Солт-Лейк. У них семеро дітей. Брат Брінтон служив секретарем Товариства молодих чоловіків приходу, він також був президентом місії колу, єпископом, радником у єпископаті, членом вищої ради, провідником місіонерської роботи приходу, президентом кворуму старійшин, провідником скаутів і місіонером Японської місії. Працював офтальмологом та хірургом-офтальмологом, є членом спілки Retina Associates of Utah. Народився в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, у Шерман Сімонс та Бонні Ешбі Брінтон.

Сестра Брінтон служила вчителем класу євангельського вчення, вона також була провідником зборів домашньої академії, керівником хору приходу, президентом Початкового товариства

приходу, музичним керівником колу, провідником програми в Товаристві молодих жінок приходу, президентом Товариства молодих жінок колу, радником у президентстві Товариства допомоги приходу і місіонером колу. Вона народилася у Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, у Філа Лестера і Девоти Міффлін Петерсон.

Президента і сестру Брінтон покликано очолювати Російську Владивостоцьку місію.

**Уільям Генрі Проус**, 60, та Вікі Лінн Матер Проус були покликані з приходу Оук Вудс, Крествудського колу в Кейсвіллі, шт. Юта. У них п'ятеро дітей. Брат Проус служив радником у президентстві колу, він також був виконавчим секретарем колу, президентом Товариства молодих чоловіків колу, членом вищої ради, єпископом, радником у єпископаті, президентом кворуму старійшин і місіонером



**Президент Грегорі Шерман Брінтон з дружиною**



**Президент Уільям Генрі Проус з дружиною**

у місії Монтана Вайомінг. В минулому займав посаду віце-президента компанії Shared and Affiliated Services, Intermountain Healthcare, Inc. Народився в Дарбі, шт. Пенсільванія, в Альберта Турбера і Генрієтти Куртрайт Проус.

Сестра Проус служила вчителем у Товаристві допомоги і місіонером церковного служіння. В минулому вона була радником у президентстві Товариства молодих жінок колу, президентом Товариства допомоги, президентом Товариства молодих жінок, учителем Товариства допомоги, вчителем евангельського вчення і консультантом із сімейної історії. Народилася в Логані, шт. Юта, у Рональда Кіта і Мері Тіна Вейте Матер.

Президента і сестру Проус покликано очолювати Російську Ростовську місію.

**Ян Роберт ван Брюгген**, 57, та Френсіс Жан Мак-Клелланд ван Брюгген були покликані з приходу Мішн Хілл, Північного колу в Едмонтоні, провінція Альберта. У них четверо дітей. Брат ван Брюгген раніше служив радником у президентстві колу, членом вищої ради, радником у президентстві Товариства молодих чоловіків колу, єпископом і місіонером Нідерландської Амстердамської місії. Підприємець із власною фермою і бізнесом. Народився в Баррхеді, провінція Альберта, Канада, у Хармена



**Президент Ян Роберт ван Брюгген з дружиною**

та Йоханни Якоба Тринті ван Брюгген.

Сестра ван Брюгген служила радником у президентстві Товариства допомоги колу. В минулому була президентом Початкового товариства, президентом Товариства допомоги, консультантом з сімейної історії, радником у Товаристві молодих жінок, вчителем семінарії і місіонером Бірмінгемської місії в Англії. Народилася в Едмонтоні, провінція Альберта, Канада, у Роя Френсіса і Ширлі Арлен Мелдрум Мак-Клелландів.

Президента і сестру ван Брюгген покликано очолювати Українську Дніпропетровську місію.

**Майкл Скотт Уїлстед**, 54, та Деніз Бергенер Уїлстед, були покликані з 9-го приходу Вашингтон Філдс, колу Сент-Джордж Юта Вашингтон Філдс. У них четверо дітей. Брат Уїлстед раніше служив радником у президентстві колу, він також був членом



**Президент Майкл Скотт Уїлстед з дружиною**

вищої ради, президентом філії, президентом Товариства молодих чоловіків філії, президентом Товариства молодих чоловіків приходу, президентом кворуму старійшин і місіонером в місії Вірджинія Роаноке. Головний виконавчий директор в LLC. Career Step. Народився в Туксоні, шт. Аризона, у Роберта Генрі та Ширлі Дон Уїлстед.

Сестра Уїлстед служила секретарем Товариства допомоги колу, вона також була директором табору Товариства молодих жінок колу, радником у президентстві Товариства допомоги приходу, президентом і радником Товариства молодих жінок приходу, президентом Товариства молодих жінок філії і вчителем Недільної школи приходу. Народилася в Барлі, шт. Айдахо, в Артура Брайяна та Вів'єн Лареа Крафтон Бергенер.

Президент і сестра Уїлстед покликані очолювати Болгарську Софійську місію. ■

# Конференція Київського Українського колу

Тетяна Медвецька, Київський Український кіл, Святошинський приход

**21**–22 квітня у Києві проходила конференція Київського Українського колу. Основною темою була місіонерська робота членів Церкви.

Перший радник у президентстві Східноєвропейської території, президент Рендалл К. Беннетт, який виступав на конференції, звернув увагу на те, що успіх цієї роботи великою мірою залежить від того, наскільки великим є наше бажання і вміння жертвувати. Усі місіонери, як сьогодні, так і в давні часи, зазнавали труднощів і болю невдач у просуванні цієї роботи, але якою ж великою була їхня радість, коли ця робота увінчувалася успіхом. Лише восьмеро людей прислухалися до слів Ноя, і це були члени його сім'ї. Чи була його місія успішною? Так, і дуже, тому що всі, хто тепер живе на цій землі,—його нащадки, у т.ч. й 14 мільйонів членів нашої Церкви. Ной докладав багато зусиль, щоб проголошувати слово Бога, незважаючи на спротив і глузування. Він міг би знайти багато виправдань: треба швидко будувати корабель, вирощувати врожай і заготовляти провізію, турбуватися про сім'ю. Але Бог просить нас виконувати важкі завдання, щоб завдяки нам Він міг досягнути Своїх цілей і благословити нас. Ще перебуваючи на небесах, кожний з нас погодився стати спасителем для своїх ближніх. Господь хотів би, щоб ми віддавали достатньо часу місіонерській роботі. Президент Беннетт висловив свою впевненість у тому, що ті, хто настійливо займатиметься проповіданням та буде допомагати місіонерам, досягнуть успіху.

Продовжуючи цю тему, президент колу, президент Канченко, відзначив, що коли Церква тут збільшиться чисельно, особливі благословення будуть дані цій землі та її людям, і наші

діти та онуки будуть жити щасливо. Бог надає нам можливості проповідувати євангелію, і ними треба скористатися.

Членам Церкви Київського Українського колу було запропоновано зібратися приходами і підготувати графіки роботи, щоб допомагати місіонерам повного дня. Щоденно кожній парі місіонерів потрібен член Церкви, який буде з ними з 18 до 21 години. У цей час потрібно, щоб якась сім'я могла запросити місіонерів та зацікавлених Церквою до себе додому. Допомога членів Церкви місіонерам потрібна регулярно, а не час від часу. Без неї успішність роботи місіонерів дорівнює лише приблизно 30%. Але якщо поряд з ними є місцеві члени Церкви, то зусилля місіонерів стають значно ефективнішими.

Президент Похилько навів приклад з власного досвіду служіння на місії, коли в Донецьку три пари місіонерів з України змогли привести до Церкви за 12 тижнів 44 людини. Цей успіх він пояснив так: “Господь чекає, що ми будемо розвивати в собі такі важливі риси, як сміливість і мужність”.

“Щоб зростати в євангелії, ми повинні вийти із комфортної зони”,—додала сестра Клібенгат. Президент Української Київської місії, президент Йорг Клібенгат, зазначив: “Кожний, хто вступив у завіт і вирішив виконувати те, що від нього вимагається, отримає великі благословення. Ви матимете радість”.

На заключній сесії були виступи, що розкривали загальну тему конференції, яку можна було б сформулювати словами з Книги Мормона (Алма 26:22): “... Той, хто розкаюється, і діє згідно з вірою, і творить добрі діла, і молиться постійно й безупинно—таким дано пізнати таємниці Бога; авжеж, таким буде дано відкрити те, що ніколи не було відкрито; так, і таким буде дано привести тисячі душ до покаяння...”. Щірі й надихаючі приклади, що прозвучали з трибуни, наповнили Духом серця всіх присутніх. Думаю, вони багатьом допомогли задуматися про те, як можна активніше брати участь у Божій роботі й завдяки їй удосконалюватися. ■

# День відкритих дверей в новому будинку зборів у Києві

Надія Черенкова, Київський Український кіл,  
Новодарницький приход

**Б**ог керує Своєю роботою і закликає кожного члена Церкви брати участь в її просуванні (див. Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт, розділ 15.)

У грудні 2011 р. у Києві на вулиці Срібно-кільській, 13 було відкрито новий будинок зборів. Цієї події з нетерпінням чекали члени двох приходів, Харківського і Новодарницького. А в травні цього року вони вже змогли провести дні відкритих дверей і запросити всіх бажаючих, особливо мешканців сусідніх житлових будинків, які спостерігали за будівництвом цього красивого будинку, більше дізнатися про нашу Церкву.

Біля входу у будинок зборів гостей зустрічали члени приходів та місіонери. Потім супроводжуючі проводили для бажаючих невеликі екскурсії. У просторому світлому фойє були розміщені красиві стенди, що розповідали про походження



**Будівля нового будинку зборів у Києві**

Книги Мормона, про історію становлення Церкви, про життя Спасителя; окремий стенд був присвячений служінню членів Церкви за програмою “Руки допомоги мормонів”. Гості змогли побачити каплицю, де відбувається причастя, там звучала тиха музика, кімнати, в яких були представлені різні допоміжні товариства Церкви, центр сімейної історії, в якому на стіні висить красивий плакат із зображенням генеалогічного дерева Ісуса Христа. У кожній кімнаті лежали навчальні посібники та допоміжна література

**Дні відкритих дверей  
розпочалися**



про цілі і завдання даного товариства, фотографії членів Церкви.

У центрі гуманітарної допомоги можна було подивитися короткий фільм про проекти допомоги, яку Церква надає по всьому світу, у країнах, де сталися стихійні лиха.

Приблизно сто людей змогли познайомитися з нашою Церквою та її різними програмами. Серед відвідувачів були люди різного віку, кожного цікавило щось своє. Наприклад, одна дівчина зацікавилася Товариством молодих жінок, і вона отримала у подарунок брошуру “Заради зміцнення молоді”; подружня пара схвально

відгукнулася про служіння членів Церкви та її дитячі й молодіжні програми. Хтось виявив цікавість до послань “Сім’я: Проголошення світові” та “Живий Христос”. Однак спільним було те, що гості змогли відчутти в будинку зборів вплив Святого Духа й благоговіння. У подарунок всі отримали Книгу Мормона українською, російською чи англійською мовою та запрошення на недільне богослужіння.

Ми знаємо, що у кожної людини є свобода вибору і власний шлях до Бога. І ми дуже раді, що можемо допомагати Господу у просуванні Його роботи на землі та служити своїм ближнім. ■

## Нашими талантами славимо Бога

**Валентина Мусієнко, Київський Український кіл, Воскресенський приход**

**А**втор статті—ви-  
кладач Художнього  
інституту, вона  
вже вдруге бере участь  
у мистецькому конкурсі,  
який проводиться Церквою.  
Її роботи серед тих, які

**Валентина  
Мусієнко**

*вибирають, щоб залишити в  
Музеї історії Церкви.*

Я пам’ятаю свої відчуття перед відкриттям у Києві храму, першого храму у Східноєвропейській території. То був незабутній період щастя і творчого піднесення. Хотілося пришвидшити час, щоб увійти у храм після його освячення і почати виконувати там Божу роботу.

Краса храму дивовижна і велична. Вражає все: сама грандіозна споруда, увінчана статуєю ангела Моронія, інтер’єри, сповнені світла, гармонійний декор, символіка деталей, яка говорить про любов Бога і про те, що храм знаходиться на землі України.

Мені як художнику дуже хотілося якось зафіксувати ці свої відчуття на папері. Тому, коли я вирішила взяти участь у Дев’ятому міжнародному мистецькому конкурсі, що проводиться Церквою Ісуса Христа

Святих Останніх Днів, сумнівів у виборі теми не існувало: вона буде пов’язана з храмом на нашій землі.

Храм розмовляє з нами мовою символів. Усе, що відбувається в ньому, є символічним. Ось я і вирішила свою картину побудувати на символах. Буваючи у храмі, я намагалась увібрати в себе те, про що каже нам Господь. Я звертала увагу на різні деталі, прагнучи розгадати їхнє значення, і це стало для мене важливим духовним досвідом. Вирізка—художня техніка створення картини—є характерною для творчості українського народу. Із паперу, наприклад, вирізали ангелів, якими прикрашали дім, вірячи, що це оберігає сім’ю від всіякого зла.

Домінуючими кольорами я обрала золотий, символ величчя, і білий, символ чистоти. Деякі деталі імітують світлі кольори мармурових поверхней, є вкраплення жовтих і блакитних відтінків, що нагадують



ФОТО АВТОРА



Робота Валентини Мусієнко

кольори національного прапора країни.

У центрі композиції зображена будівля Київського храму з датою “2010 рік”, це рік його відкриття й освячення, під нею—стилізоване зображення купелі, що стоїть на спинах волів. Угорі—промені сонця, яке дає світло й тепло усьому світу. Композиційно вони переходять у декоративну рамку. Придивившись, ви зможете помітити деталі оздоблення вікон та інтер'єру храму—стилізовані квіти українських орнаментів.

Для мене Київський Український храм—це ще одне свідчення того, як євангелія поширюється по всій землі. Чим довше я в Церкві, тим

більше переконуюся, що всі наші здібності, таланти, професійна досконалість даються нам для того, щоб просувати роботу Господа та будувати Його Царство Небесне на землі. Тому, створюючи цю картину, я відчувала, що є знаряддям в руках Творця, Він керував моїми думками й допомагав мені удосконалюватися у своєму вмінні. Я щаслива, що можу своєю творчістю передавати любов Бога до дітей людських і глибше пізнавати закон посвячення. Закликаю і вас, дорогі брати і сестри, ділитися з людьми своїми унікальними талантами. Упевнена, що Господь буде благословляти вас на цьому шляху. ■

## Молодіжна конференція

Яна Франчекайте, Донецька Українська місія, Об'єднана філія

**В**иявляючи Свою любов та турботу про неодружену молодь, Господь надихнув провідників Церкви в Українській Донецькій місії організувати чудовий захід під назвою “Целестіальний шлюб”. Тема ця дуже важлива, оскільки “шлюб між чоловіком і жінкою встановлено Богом і ... сім'я є центральною частиною Творчого плану для вічної долі Його дітей” (Сім'я: Проголошення світові).

Цей захід відбувся 14 квітня в Донецьку і проходив з 9-ї ранку до 8-ї вечора. Основна його мета була сприяти поглибленню правильного розуміння необхідності шлюбу та познайомити одне з одним більшу кількість членів Церкви. У своїх натхненних зверненнях до присутніх президент і сестра Крістенсен зазначили, що жодна людина не зможе досягнути вищого ступеня слави, якщо не візьме шлюб і не запечатає його у святому храмі Господа. Вони закликали братів ставитися до шлюбу з усією серйозністю і побажали сестрам залишатися натхненим прикладом та підтримувати братів у їхньому прагненні створити сім'ї.

На мій погляд, більшість учасників, а їх було приблизно 80, раніше не проводили так багато часу, щоб знайти собі супутника життя. Для цього вони брали участь у різних заходах. П'ять літніх пар показали, якими повинні бути побачення. Багатьом запам'яталися історії знайомства президента і сестри Крістенсен, президента Української Донецької місії Володимира Камперо і його дружини та ще кількох молодих подружніх пар. Вони були дивовижними і повчальними для нас. Усі ці важливі духовні послання звучали на фоні чудової музики у виконанні літніх місіонерів та сестри Людмили Сичової, яка грала на скрипці. Запам'ятався виступ старійшини Больє, який заспівав красиву пісню про любов і вдячність Богу у супроводі фортепіано, скрипки і флейти.

Був приготований смачний обід, і молоді люди продовжували знайомитися та спілкуватися одне з одним. Потім, зібравшись групами по 6–7 чоловік, учасники конференції змогли поділитися своїми талантами, придумавши і зігравши кілька сценек.

Цікавою частиною заходу стало “п’ятихвилинне знайомство”. По всьому будинку зборів стільці розставили парами. Кожному молодому чоловіку і кожній дівчині була надана можливість п’ятихвилинного знайомства з усіма учасниками конференції. Схоже, що ні в кого в житті не було так багато побачень в один день. А тепла погода була подарунком від Бога. Деревя, квіти, спів пташок—усе сприяло романтичному настрою. День закінчився вечерею й танцями. На завершення всього кожний

учасник конференції отримав список імен з фотографіями і координатами тих, хто був на цьому заході.

Завдяки цьому заходу молодь отримала безцінний досвід—натхнення від виступів провідників, що супроводжувалися радістю, яку ми отримали від їхніх талантів і невичерпного ентузіазму. Вони у всьому були для нас прикладом: у відданій любові одне до одного у своїх сім’ях, у невтомному служінні нам, у своєму радісному, позитивному ставленні до життя, у чистому й правильному розумінні інституту сім’ї. Принесло радість також і те, що заплановано ще два подібних заходи, мета яких завершити почате і створення сімей неодруженими братами і сестрами. Адже урок не завжди засвоюється з першого разу. ■

## ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

### Не бійтеся свідчити

**Людмила Лавриненко, Київська Українська місія, Луцька філія**

**Д**о того як поїхати на місію повного дня, я боялася ділитися свідченням з незнайомими людьми та навіть і друзями. Але за час місії я зрозуміла й відчула, як це чудово—розповідати про відновлену євангелію, про те, що для мене самої є найціннішим. Слова з Книги Мормона (Алма 43:1): “Сини Алми пішли до людей проголошувати їм Слово. І сам Алма також не міг спочивати, і він також пішов”, це допомогло



ФОТО В СІМЕЙНОГО АРХІВУ АВТОРА

**Людмила  
Лавриненко**

мені зрозуміти, що я можу бути, як Алма, який так довго проголошував людям євангелію, був місіонером Господа і, повернувшись додому, “не міг спочивати” і знову почав служити Господу. Закінчивши свою місію повного дня, я подумала також і продовжила “проголошувати Слово”, приносячи своє свідчення.

Неодноразово під час поїздок у мене виникала нагода розповісти про те, у що я вірю. Якось недавно, повертаючись з подружками додому, ми познайомилися з двома

молодими людьми і розказали їм про нашу Церкву. Один з них зацікавився, і ми з ним розмовляли досить довго. Засинаючи того вечора, я відчувала радість у серці не тільки від того, що весь день здавався мені чудовим, але й від того, що у мене була можливість поділитися тим, що мені дороге—своїм свідченням.

Не знаю точно, чи захочуть ті молоді люди коли-небудь дізнатися більше про євангелію, чи приймуть вони це послання про Відновлення, але разом з президентом Айрінгом я вірю, що навіть якщо вони його не приймуть, то у свій час вони будуть вдячні за нього. А ми, ті, хто ділиться ним, укорінімо його ще глибше у своєму серці. ■